

LA ESQUELLA

DE LA

TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20, BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas, Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

ARRIBADA DEL GENERAL WEYLER

(Inst. RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA.)

La falúa del general dirigintse al desembarcadero de la Pau.

CRONICA

Crech que á Madrid hi haurá algún encarregat de la Direcció general de Correus. A lo menos en lo pressupost del Estat hi figura una partida destinada á pagarli 'l sou, y no es possible creure que no existeixi cap amich dels ministres que fassi 'l sacrifici d' embutxacarse aquest pico.

Ab aixó 's coneix que 'l ram de correus te un Director.... sols ab aixó y ab res mes.

De la Direcció general de Correus, com de moltes altres direccions mes ó menos generals, á dreta lley se 'n haurían de dir *Direccions generals de tal ó qual sou*, en vista de que no son los Correus ni 'ls demás rams de l' administració lo qu' ellas *dirigixen*, sino 'ls diners que cobran, els quals segueixen invariablement la mateixa *direcció*: de las caixas del Estat á la seva butxaca. ¿Están los directores generals al corrent de pagas? Donchs tot va be, y ja no hi ha que demanar res mes.

Queixas, reclamacions, censuras, tot ho escoltan arronsant las espatllas.

Precisament avuy que de plujas se tracta, ¿podían escoltars'ho mes que com si *sentissen ploure*?

Va ploure lo suficient per inundarse una part del Ampurdá y per interceptarse alguns trossos de la línea férrea de Barcelona á Fransa.

Y de la mateixa manera que aquí á Espanya quan plou no hi ha toros, quan plou mes de lo regular tampoch hi ha servey de correus. Perque jó ja ho veig, ab los sobres engomats que avuy s' usan, las cartas se podrían mullar y obrirse... ellas, que no s' obran may, ni quan tancan bitllets de banch ó altres valors.

Lo millor en aquests cassos es lo que s' ha fet. ¿Está la línea interceptada? Donchs el corren s' espera: la correspondencia que ve á Espanya, 's queda á Cerbére ó á Port-bou; la que va al extranger, á Figueras. No hi vol dir res que passin dos, quatre y hasta sis días... encare que passés un any ¡qué dimoni!... no hi ha que apurarse... ¡Calma, paciencia y resignació, que ab aquestas virtuts es com se guanya la gloria del Cell!

Jo crech que 'ls administradors en vista de aquest contratemps y apremiats pels comerciants que al faltarlos las cartas se davan á tots los dimonis veyent tal vegada desbaratats importants negocis, acudirían á la famosa Direcció general, donantli compte de la interrupció y fins indicantli la manera de remediarella. Li dirían que á falta de carril podia utilisarse la carretera de la Junquera, la qual estava completament expedita... «Autorísins—li dirían—per llogar un parell de cotxes ó de carromatos.»—Pero jó ja ho veig, la Direcció general pensaría que fer circular la correspondencia pública per una carretera com als temps de la picó, seria un descrédit per un ram tan adelantat.

Li farían present que las expedicions ja que no per carro, podían ser expeditas per la línea de Irún aixó sí, perdent 24 horas en lo trajecte; pero mes val perdre un día que no perdre'n sis. Mes la Direcció general, atribuhint á las expedicions postals aquell valor innat propi de la nostra rassa, respondría:—Ni 'ls soldats, ni las cartas, aquí á Espanya, retrocedeixen may: ¿ho tenen entés? Avants morir que recular. L' honor nacional ho exigeix aixís. Si l' Ampurdá está inundat, esperin á que las ayguas baixin. Lo patriarca Noé, salvador de la humanitat, va esperar 40 días ficat dintre de l' arca ab un parell de Directores generals de cada especie.

No vá haverhi mes remey qu' esperar: las ayguas

van anar baixant, van anarse recomponent los desperfectes de la línea, y per últim, al cap de sis días va entrar á Fransa y va arribar á Barcelona respectivament la correspondencia detinguda sa y enllá de la frontera.

De la mateixa manera que la Historia commemora lo pas de Aníbal pel Pirineu y 'ls Alps, es de creure que no s' olvidará de consignar en sas páginas immortals el pas per l' Ampurdá de la correspondencia pública. Es aquest un fet que formarà época en los anals de las glorias administrativas de la heroica nació espanyola.

En Millet y 'l seu Orfeo, crech que també la van trobar interrompuda la línea de Fransa; y no obstant van passar, y aixó que duyan *la Senyera* que val un grapat de duros, y ab lo traspals podia tancar-se ó matxucarse.

Pero no hi ha res com lo pundonor artístich per obrar miracles. L' *Orfeo catalá* s' havia proposat assistir al concurs internacional de Nissa, á ter valer los seus mérits en competencia ab un número considerable de societats extrangeras, y ha lograt conquistar un dels primers llochs.

Ricart Strauss va profetisarho:—Aneu á Nissa—va dir als orfeonistas després de sentirlos cantar algunas pessas de son repertori—aneu á Nissa y un altre día arribevos á Berlín; jó 'us asseguro l' éxit.

La primera part del programa ha quedat gloriosament complerta. L' *Orfeo* ha vensut. En l' exercici de lectura se 'n ha emportat lo primer premi; en lo concurs de honor se las ha hagudas briosamente ab un famós *Orfeo* de Brusselas de fama europea.

Ab gran interés hem anat seguint desde Barcelona las noticias trasmesas pel telégrafo, y una de las cosas que mes ens complau es la part considerable qu' en lo triunfo del *Orfeo* correspon al immortal Clavé. Los coros *La Brema* y *Los Pescadors* han eutussiasmat al públich internacional que 's reuneix tots los anys en aquella famosa residencia de hivern. Los quadros musicals descrits per l' insigne músich-poeta catalá degueren brillar com dos incomparables joyas, en aquell país, enriquít com el nostre per los dons espléndits de una amorosa Naturalesa meridional, rica en color y en armonía.

*
* *

¡Cóm contrasta la serietat del *Orfeo catalá*, que tot lo que val ho deu á la seva aplicació y al seu entusiasme artístich, no menos que al talent de son director en Lluís Millet, ab la conducta de l' altre *Orfeo* espanyol, que també ha pres part en lo concurs de Nissa!

Se titula *Orfeón del Patronato obrero de San José*, resideix á Madrid, disfruta de la protecció *metálica* de un célebre marqués que té moltes *cinquillas*, y está dirigit per un *capellá*... 'l qual prou deu saber de ahont surten las missas.

Ab las missas del marqués se pot realisar un viatge de recreo en segona classe, fent la vergonya als orfeonistas de 'n Millet, que van anar en tercera.

Ab las missas del marqués, una massa coral que per lo vist necessita reconstituyents com totas las naturalesas anémicas, se pot reforsar ab l' oli de fetje de bacallá representat pels tenors y baixos de la capella real y ab los preparats de ferro representats per alguns coristas de Reus, y dich que representan el ferro, perque la major part d' ells forman part de un coro republicá.

(Y entre paréntesis: consti que no 'ls censuro, si en certs cassos fan de l' art de cantar un ofici, posantse á disposició de qui 'ls necessiti y vulgui contractarlos.)

Ab las missas del marqués poden ferse totas las

¡POBRES MARES! ¡POBRES VIUDAS!

CUBA +

D' aquestas, no n' hi va anar cap á rebre 'l general.

combinacions que 's vulgan, y fins desnaturalisar lo caràcter dels *Orfeons*, que han de constar exclussivament d' elements propis pera competir llealment ab las demás societats análogas que acuden á un concurs públich.

Ab las missas del marqués poden donarse aquests mals exemples, que tant se semblan á una jugada de ventatja.

Lo únich que no pot lograse ab las missas del marqués es alcansar un triunto brillant y espléndit com el que ha conseguit á Nissa l' *Orfeo catalá*, evidenciant que tots els diners de un potentat, amich de portar treballadors al cel, passant per Nissa, acompanyats de un capellá que 'ls dirigeix y de un grapat de coristas republicans de contracta que 'ls ajudan, no bastan pera conquistar la gloria artística... encare que sigan mes que suficients per disfrutar los regalos de un viatge de recreo

Una diferencia essencial: los coristas del Marqués han anat á Nissa de *gorra*. Los orfeonistas de 'n Millet hi han anat de *barretina*.

P. DEL O.

ESTÉM EN PAUS

No diguis que m' estimas, qu' es mentida,
no diguis que ab mí pensas, aixó may
digas que 'm buscas quan ta falta un duro
y dirás la vritat.

Si 't creus que per tú 'm moro, vas errada,
si diuhes que t' alabo tot es fals

¿que soch fidel y ayment? no sigas tonta!
res, noya estém en paus.

A. CORTINA RIVERA.

L' ARRIBADA

A l' hora convinguda 'ns trobém al moll.
—¿Qué hi ha del vapor?—preguntém.
—El vigía de Montjuich acaba d' anunciarlo. Las comissions ja son aquí.

Passejém la mirada pels alrededores, y veyém:
Un grupo de fabricants d' estampats.
Una delegació del Centro d' exportadors.
La Junta del «Foment de la Producció Nacional.»
Una representació dels fabricants de teixits.
Y una comissió de la «Industrial barcelonina.»
—¿El que arriba es en Weyler, eh?—torném á preguntar, ab una mica d' extranyesa.

—El mateix, en persona... ¡Hurra!... El *Montserrat* crusa en aquest moment la boca del port.—
Convé no perdre temps... A la llanxa desseguida y cap al *Montserrat*.

Las comissions ja 'ns han pres la devantera. Vapors, bots, falúas, *golondrinas*... un aixám de microscópicas embarcacions enrotllan en un tancar y obrir d' ulls lo colossal trasatlántich.

Hem arribat á punt. Lo *Montserrat* dona fons y 'l general apareix sobre cuberta.

La curiositat ens fa preparar l' orella. ¿Qué cridarà la multitut que rodeja 'l barco? ¿Viva 'l general? ¿Viva 'l vencedor de 'n Maceo? ¿Viva 'l defensor de Cuba?

Vejin l' Almanach de La Esquella

L' aclamació estalla frenética y estrepitosa.

— ¡Viva la producció nacional!

¿Y ara?...

Torném á mirar al nostre alrededor. Sí, sí: alló es el port: la plassa de Santa Ana es molt lluny.

Pujém á bordo.

Lo general se mostra afable y comunicatiu ab tothom. Reb y torna saludos, apreta mans, cambía somrisas. Y comensa á enrahonar.

¿De qué? ¿De la guerra? ¿del curs de la campanya? ¿de las probabilitats mes ó menos llunyanas de pacificació? ¿del estat en que ha deixat l' exércit de Cuba?

Ni remotament.

Que 'l mercat de l' isla perilla per Espanya; que la producció nacional quedarà arruinada; que las classes treballadoras van á rebre un cop mortal...

Y comers per aquí, autonomia aranzelaria per allá, industrias per la dreta, fabricació per l' esquerra... El general fa un discurs eminentment proteccionista, digne de ressonar en las salas del «Ateneo industrial» ó en un *meeting* de las «Tres classes de vapor.»

Alguns encare esperém. Es impossible que un general en jefe, un guerrero que ha dirigit centenars de batallons y ha portat una campanya de vint mesos, no 'ns expliqui alguna cosa del seu ram.

¿Per qué no 'ns ho ha d' explicar?

¡Hi ha, baix aquest aspecte, tants y tants punts que 'ns interessan!...

Que no 'ls detalli tots. Ab uns quants basta...

Verbi-gracia:

Que 'ns digui si tant mateix es cert que las provincias occidentals están pacificadas.

Qué hi ha de veritat en aixó de la desorganisació dels hospitals.

D' ahónt han sortit aquests rumors que asseguran que 'ls soldats se morían de gana.

En qué 's fundan els que parlan de grans fortunes realizadas pels provehidors del exércit.

Cóm es que diu que hi ha tropas que temps há no còbran ...

D' aixó no 'n sabém res. Ni 'l general ni ningú 'n parla.

—Lo treball nacional, l' autonomia aranzelaria, la defensa del país productor...

Lo general no surt d' aquest tema ni las comissions que 'l rodejan n' hi demanan cap mes. El *Montserrat* despedeix un baf de fábbrica qu' enamora.

Cert que 'l govern l' ha rellevat del mando del exércit...

No importa. ¡Viva la producció nacional!

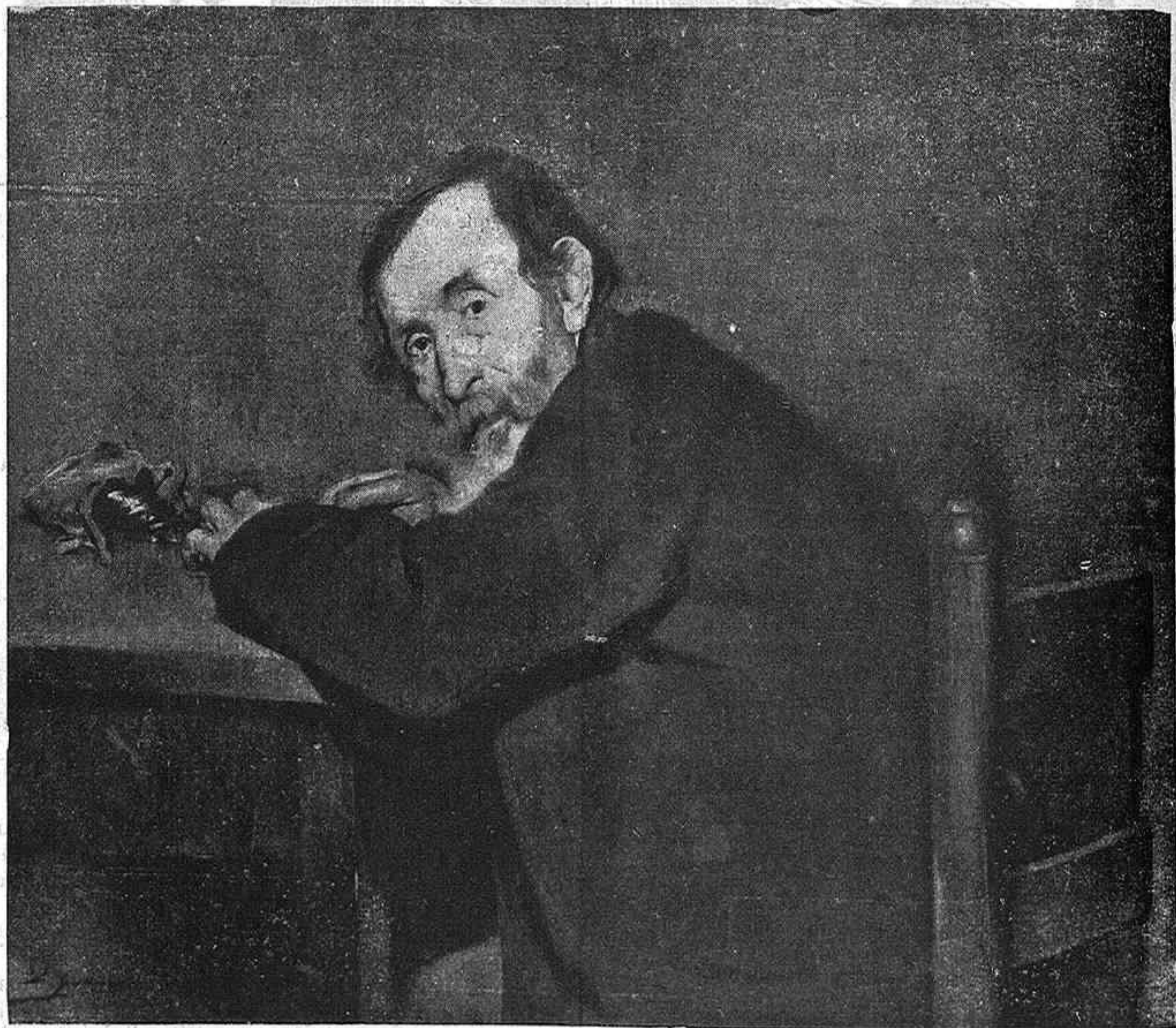
Cert que 'l país ha donat inútilment per la defensa de Cuba la sanch y 'ls diners....

¡Viva la producció nacional!

Cert que aquest militar va fernos creure que en dos anys l' isla quedaría pacificada.

¡Viva la producció nacional!

L' AVARO (per LLUIS GRANER.)

—Sembla que hi sentit soroll!...

Cap Almanach com lo de La Esquilla

Bueno: ¡viva!... Un' hora
ó altra 's deurá acabar
aquest estribillo.

Comissions de comer-
ciants, tintorers, estampa-
dors, productors de totas
menas van desfilant per da-
vant del guerrero. Una veu
amiga li recorda que á ter-
ra l'esperan.

—General ¿dese embar-
quém?

Salta á la llanxa y de la
multitud de barquetes que
als dos costats forman fila
s' aixeca calurós y entu-
ssiasta 'l mateix crit:

—¡Viva 'l defensor de l' in-
dustria! ¡Viva la produc-
ció nacional!...

Y 'l successor de 'n Mar-
tínez Campos, el que ha
reunit á Cuba l' exércit mes
gros que cap nació haja en-
viat á las colonias, escolta
l' aplauso ab satisfacció
marcada y respon á las
aclamacions de la multitud:

—¡Viva 'l treball! ¡Viva
Cuba espanyola!

La representació marcial
del personatge queda olvi-
dada. Las tarifas aranzela-
rias tapan completament los
forats de las trotxas.

Y trepitjém terra. ¿Tam-
poch aquí hem de veure al
general que torna d' un
país insurreccionat?

Tampoch.

Lo crit que al arribar el
barco ha ressonat, se re-
peteix per centéssima ve-
gada:

—¡Viva 'l treball! ¡Viva
'l defensor de l' industria
espanyola!

Mares, no li preguntéu
pels fills que teniu á Cu-
ba, que no 'us sentirá pas...

¡Viva la producció nacional!...

Poble, no li demanis informes ni noticias de la
guerra...

¡Viva la producció nacional!...

¿Sentíu?... «Soch y seré proteccionista... Defen-
saré 'l treball... Vull ser lo campeó de las classes
»productoras... ¡tot pel foment de la riquesa pú-
blica!...»

No: aquí hi ha d' haver algun error.

Aixó no es l' arribada de 'n Weyler.

Aixó es la resurrecció de 'n Puig y Llagostera.

A. MARCH.

PROTESTA

A UNA... CICLISTA (?)

Per Deu, no munti
la bicicleta,
vosté, Antonieta,
que 'm fa patí.

Per Deu, no 's mostri
tan ... campeona,

SABATER AMBULANT (per GILI ROIG.)

Tot aixó de la crisiis
diu qu' ell no ho sent:
si á llevant no hi ha feyna,
¡cap á ponent!

semblí més... dona,
créguim á mí.

Lo Sport ciclista
no va inventarse
per presentarse
com vosté ho fa.

Treguis las calsas,
deixis de modas...
¡veu que ni ab rodas
no pot aná!

Que munti aquella
que viu de renta
y que 's presenta
decentament,
qu' es atractiva
com á femella...
¿que munti aquell?
perfectament.

¿Pero que probi
de ser ciclista
una... modista
que no te preu? (*)

Créguim, Antonia,

(*) Fixo.

L' Almanach de la Esquella es lo més popular

L' AJEDRÉZ

Es un joch molt divertit
que requereix molta manya:
per cada tanto que 's fa ...
dugas horas de migranya.

lensi aquesta *eyna*,
¿veu que ab prou feyna
sab aná á peu?

No munti, créguim;
vosté ab la cara
don proba clara
de ser un *moït*.

¡Sense la máquina
gran trapassera,
fa la *carrera*....
y don *record!*

SALVADOR BONAVÍA.

BITLLETS FALSOS

¡Qué 'n té de ventatjas lo ser rich!
Pero ¡qué 'n té també de desventatjas!
A la persona adinerada totas las portas se li obran,
tots los obstacles se li aplanan, totas las barreras se
li trencan.
¿Vol aixó?... ¿Quánt val?... Ho paga y ja ho té.
¿Desitja entrar aqui?... ¿Quánt s' ha de dar?... Ho
dona y ja es dins.
¿Té aquest capritxo?... ¿Quánt costa?... Se grata
la butxaca y 'l capritxo queda satisfet.
Pero al costat d' aquestas glorias ¡quánts y quénts
torments no passa la *pobra* persona rica!....
Sempre está ab l' ay al cor.
Si 'l govern apujará las contribucions....
Si 'l pago del cupó tropessa ab dificultats....
Si 's diu que 's farà un empréstit forsós d' una
quantía considerable....
Y l' home adinerat tremola, 's torna groch y co-
mentant aquestas noticias, reconeix qu' en l' ofici
de capitalista no tot son flors y violas.
Y encare quan no son mes que presumpcions, veus
volátils, rumors que lo mateix poden confirmarse
que desmentirse:

Figúrinse lo que passará en lo cervell del home
rich quan llegeix en el diari una noticia d' aquest
tenor:

«S' ha descubert una extensa falsificació de bit-
llets del Banch d' Espanya.

»Son dels de vint duros, de la emissió del 29 de
Febrer de 1895 y 's distingeixen dels legítims per
las diferencias següents....»

L' infelís rich pert el mon de vista y ni ánim li
queda per enterarse de quinas son las diferencias
que distingeixen el paper bo del paper dolent...

¡Es dir que hi ha bitllets falsos!

¡Es dir que la falsificació es extensa!...

¡Quí sab, entre 'ls qu' ell te, quánts n' hi haurá
d' aquests!

Afortunadament, per lo regular, els falsificadors
de bitllets son una colla de burros y fan unas imita-
cions que ni d' un' hora lluny poden admetres....

El paper es mes gruixut, la tinta mes vermella y
en el dibuix hi falta un número, una firma y la *ñ* de
la paraula *Espanya*....

L' home rich se tranquilisa y acaba per convenir
ab que 'ls bitllets de Banch son una cosa molt se-
gura y molt cómoda, encare que poch *curiosa*.

No obstant, no sempre passa aixís.

Segons las últimas noticias, s' ha descubert una
falsificació de bitllets de cinquanta pessetas, dels
del busto de 'n Goya, que per lo perfectes y ben
acabats diu que donan gust de mirar.

Els pèrits del Banch s' han tornat tarumbas exa-
minantlos, y pareix que no han sapigut trobar dife-
rencia entre 'ls falsos y 'ls bons.

Els dos Goyas semblan bessons. La mateixa bo-
ca, 'l mateix nas, els mateixos ulls....

La lletra es idéntica; els números fidelíssimament
copiats; el dibuix del detrás, una reproducció admi-
rable...

¿Que han de fer ara 'ls richs davant d' aquest con-
flicte? ¿Llensar los bitllets bons y 'ls dolents? ¿Ce-
dirlos á mitat de preu, y surti lo que surti?

Lo que jo 'ls asseguro es que á tots els que tenen

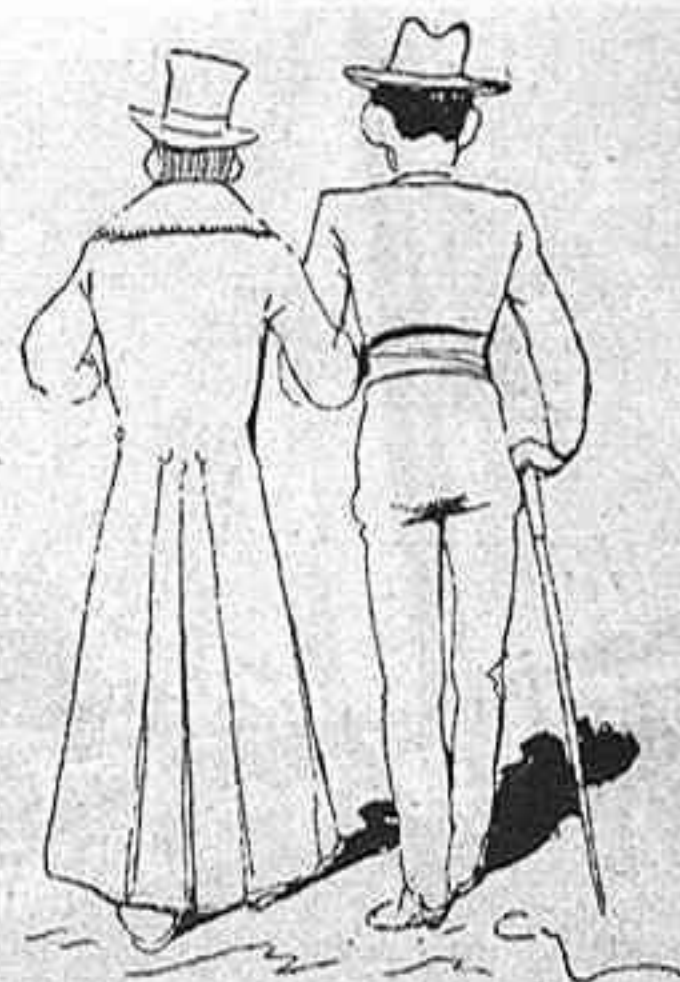
LA FLOR DEL LLOT

—¡Quí ho diría que aquesta xicota, ara fa dos
anys, m' era poch ó molt parental!...

L' Almanach de La Esquilla es un tribut al art

NOTAS CÓMICAS

—Veig que 'l fer de cego no dona. ¡Ve-
yám si posantme á coix!...

—Ja se sab; á la Bolsa, en días de pá-
nich.... tot va per terral....

Es lo que al mon sempre passa:
uns per poch, altres per massa.

bitllets ab la cara de 'n Goya no 'ls arriba la camisa al cos, en el dupte de si alló son papers-moneda ó laminetas sense altre valor que 'ls anys de presiri que 'l jutje pugui concedir al seu autor, quan l' atrapi.

Créguinme!... ¡Ditxosos els qu' en lloch de tenir lo seu recó en bitllets lo tenen en or... qu' es una cosa que no 's falsifica tan fàcilment y ara té un 33 per cent de prima!...

MATÍAS BONAFÉ.

CONTESTACIO

SONET

Si has pensat que al llegir bella Honorata la carta qu' he rebut, m' enfadaria, confesso francament aymada mia, que t' ha sortit lo tret per la culata.

Si la passió de 'ls celos t' arrebatia y sufreixes, com jo algún temps sufria, podrás curar de aquesta malaltia ab una medicina molt barata.

¿Sabs com? Deixant de ser tan tafanera. Així no sabrás may si altrás fulanas son per mí un passatemp ó una joguina; y no escriurás cap carta tan grossera, que al mirarla no mes, ja 'm vinguin ganas de passarla per l' ull que no hi tinch nina.

AMADEO DORIA.

LLIBRES

EL MUSEO-BIBLIOTECA DE ULTRAMAR por D. ANTONIO GARCÍA LLANSÓ.—Forma un llibre interessant profusament il·lustrat ab vistas dels edificis, galerías, instalacions y pormenors diversos del establiment oficial á que 's refereix lo títol de l' obra. Lo Museo biblioteca de Ultramar va crearse immediatament després de celebrarse la Exposició general de Filipinas, organisa da y portada á terme per nostre ilustre paísá D. Victor Balaguer. Los objectes mes interessants de aquell certamen figuran avuy en lo Museo.

Lo Sr. García Llansó posa de manifest la importancia de la institució, la qual á més de las colleccions de objectes posseheix una biblioteca de mes de 12,000 volums referents en sa major part á assumptos colonials. Qui vulga conei-

xer lo que ha fet Espanya en materia de colonisació ha de acudir al Museo-biblioteca, ab la seguretad de trobar allí un caudal de datos que no veurá reunits en lloch més del mon. En aquest cas la publicació del Sr. García Llansó podrá servirli de guía exelent.

L' obra está correctament escrita, es abundosa de noticias y revela 'ls variats coneixements que adornan á son autor per tractar una materia profusa y de verdadera importancia. Si Espanya conegués bé l' índole especial dels indigenas de sas colonias, de segur que no li costaria tant de conservarlas.

ALTRAS PUBLICACIONES REBUDAS:

Torném lo saludo que dirigeix á la premsa en son primer número el Album-Salón, que ab verdadera esplendides ha comensat á publicar la casa editorial de D. Miquel Seguí.—Constituheix l' Album-Salón una revista il·lustrada per l' istil de las que 's publican en los paissos més adelantats. Las reproduccions tiradas á colors li donan una importancia especial, ja per son mérit verdader, ja també per las acreditadas firmas dels artistas á que 's deuen los originals. Molt celebrarém que la publicació del Sr. Seguí trobi en lo públich la bona acullida á que 's fa acreedora per representar en l' art editorial espanyol un verdader progrés.

* * D. Joan de Serrallonga.—Drama en quatre actes y un prólech original de D. Victor Balaguer.—La nova edició de aquesta popular obra es deguda á l' empresa del Teatro Regional.

* * Segunda parte de D. Cuan Tanorio, drama sengriento aspelusnante etc., etc., per Llamp-Brochs.—Aquesta obra escrita en estil disbaratat, ha vist la llum en la ciutat de Manresa.

RATA SABIA.

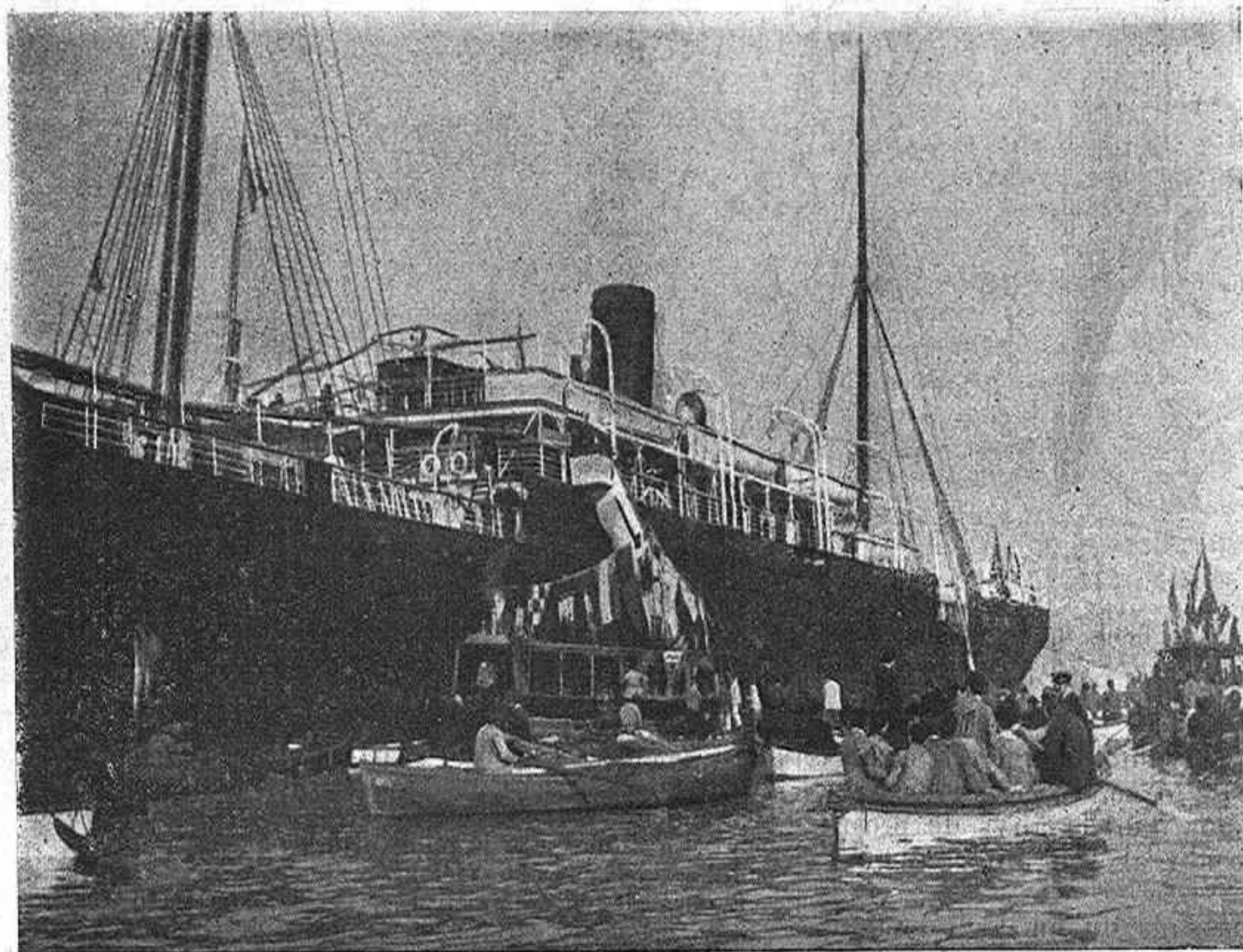

LICEO

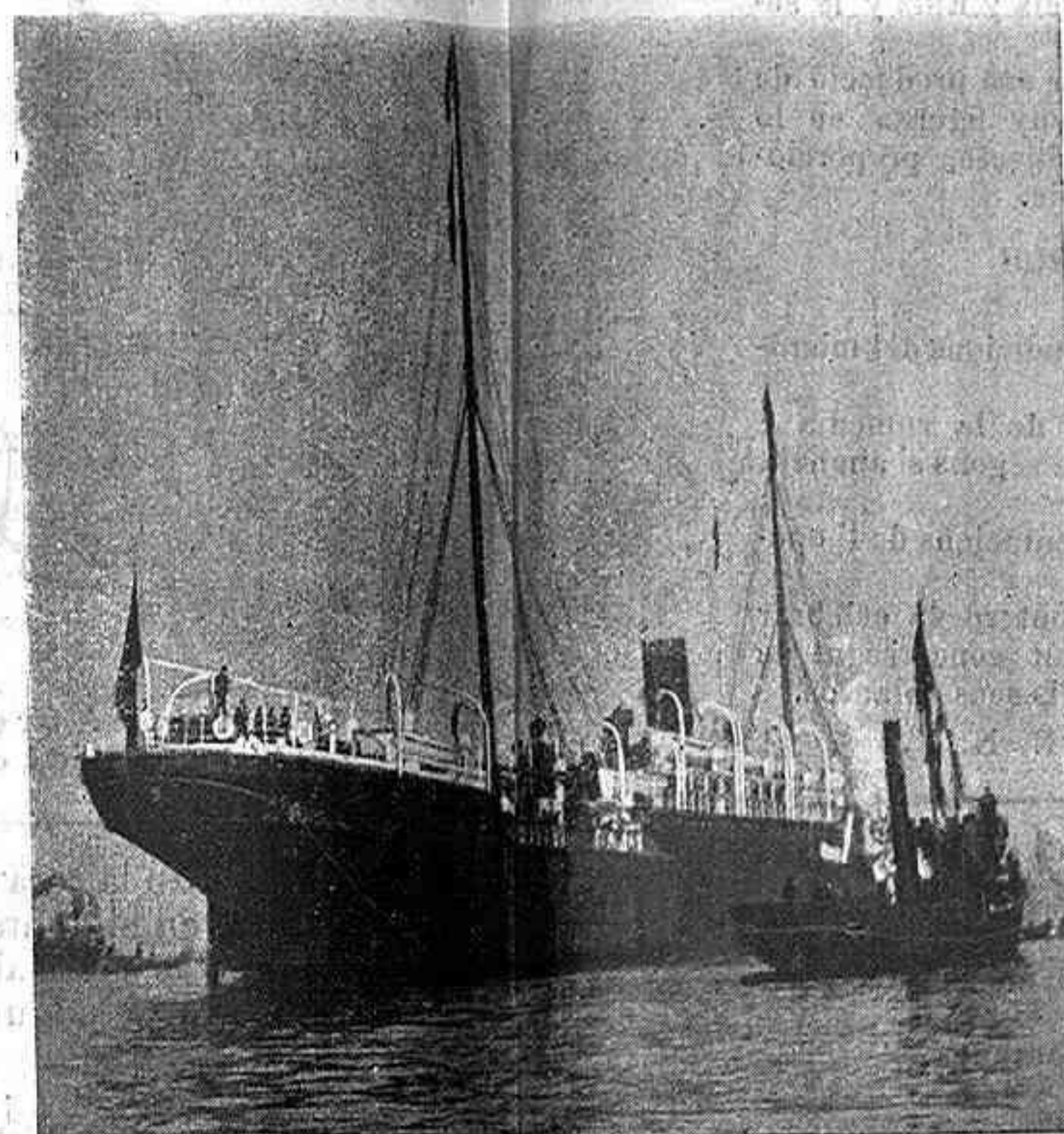
La inauguració de la temporada va efectuarse diumenje ab una funció commemorativa del cinquantenari del Liceo. Lo Gran Teatro ja no te sols 50 anys, sino 50 anys y alguns mesos. Sembla que prenentse aquests mesos del pico, l' Empresa y més encare la Junta de propietaris haurian ben bé pogut organisar una funció especial digna de las bodas d'

L' Almanach de La Esquilla es un homenatge á las lletras

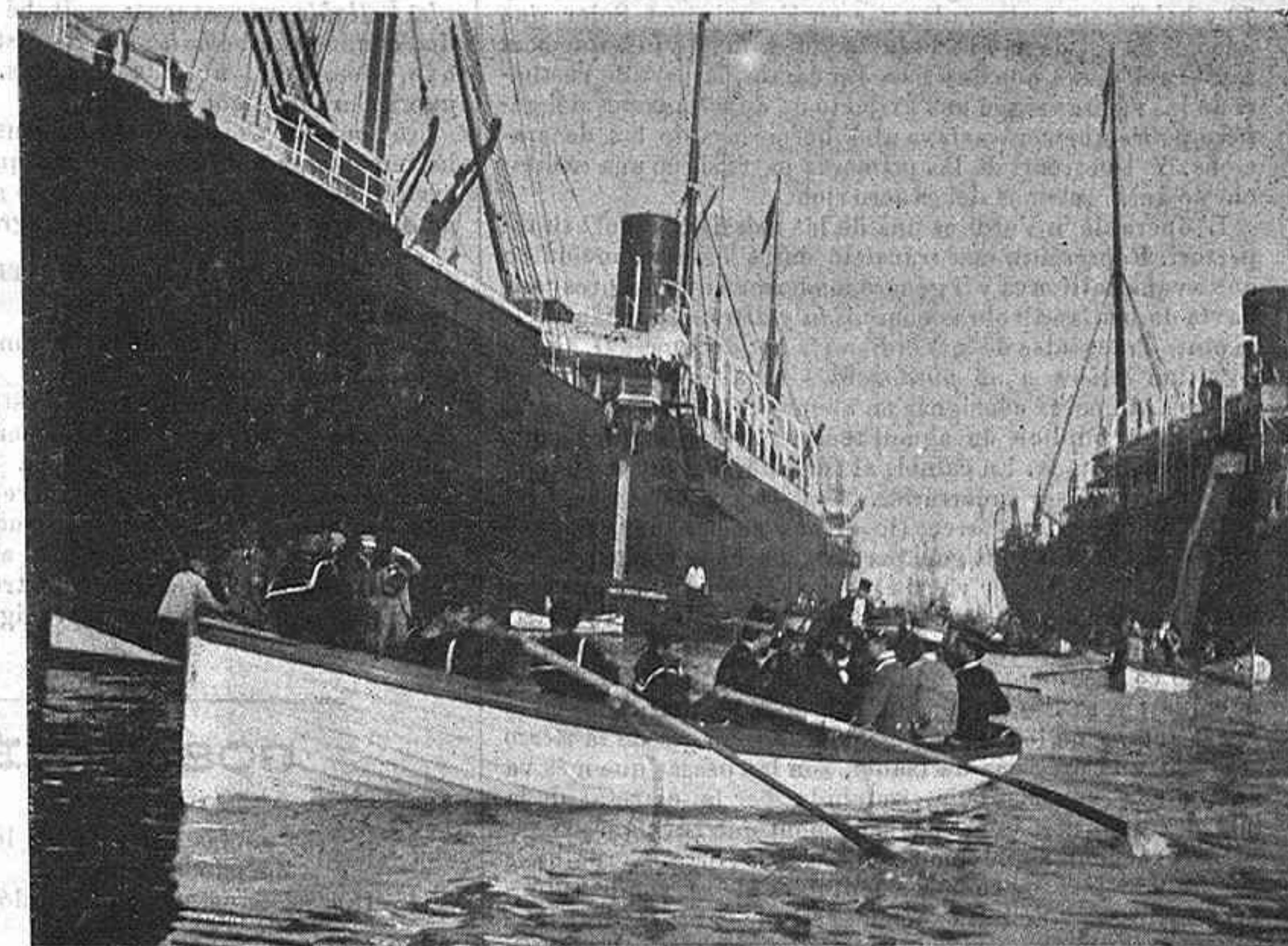
Arribada del general Weyler á Barcelona

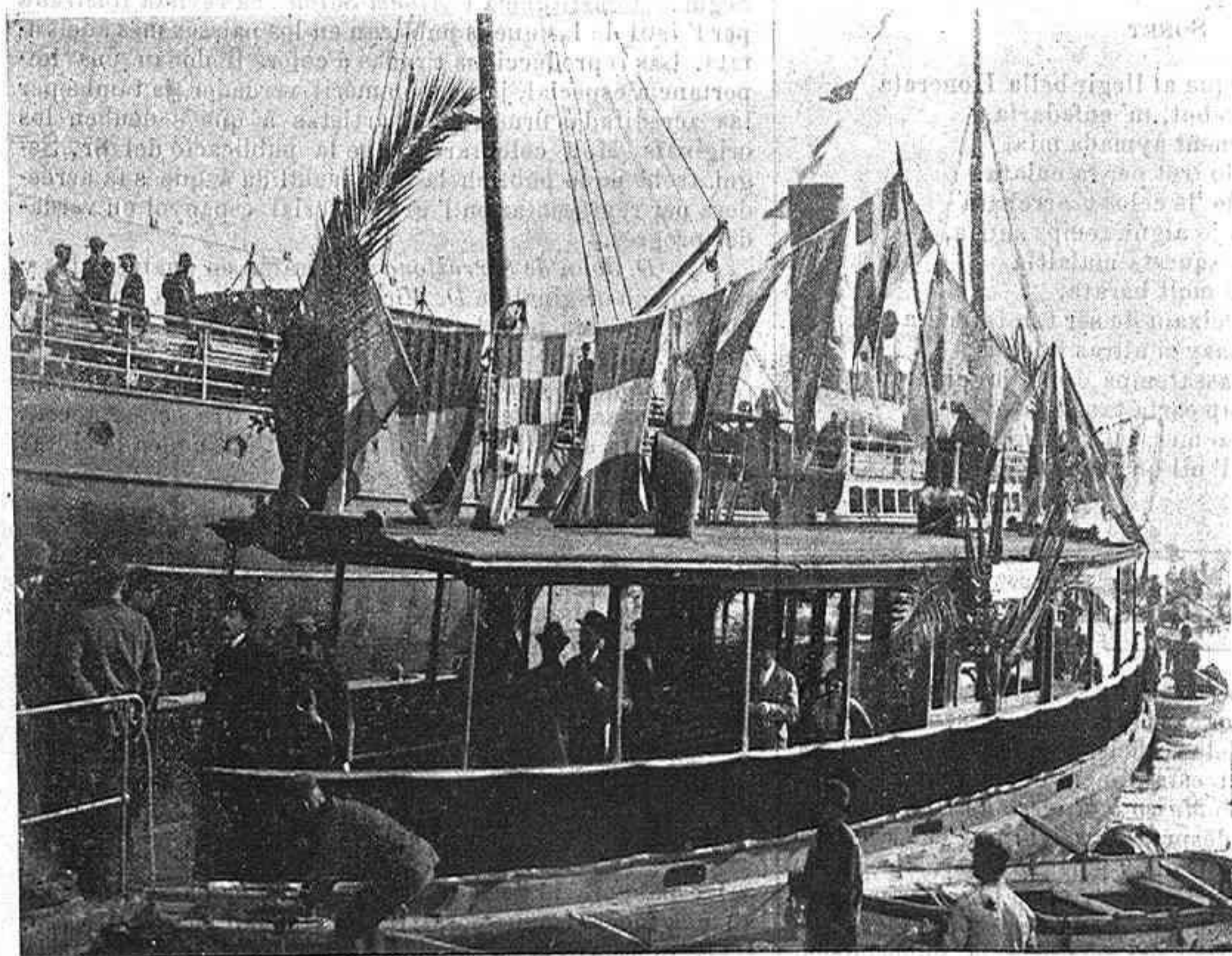
Lo general baixant del trasatlántich.

Passant la boca del port.

¡En marxa!

Una golondrina al costat del Montserrat.

Lo general Weyler posa 'ls peus en terra.

De bordo á terra.

(Inst. EUS, colabera'or artístich de La ESQUELLA.)

or del edifici. Pero no senyors: ab unas quantas plantas al vestibul, ab lo reparto al públich de un petit folleto que poch interés desperta y ab la distribució de 5,000 pessetas entre 'ls empleats de la casa, varen sortit del compromís.

Lo teatro, empero, estava brillant. Se posá en escena l' ópera *D. Carlo* de Verdi, feya molts anys no representada. Sortiren de nou las magníficas decoracions pintadas l' any 70 y hábilment restauradas per en Francisquet Soler, que además ha fet de nou la de la *Gruta de las perlas*, que com á seva res deixa que desitjar. En cambi, la part de vestuari de las massas sigué una exhibició de anacronismes del género pobre que contrastava ab l' hermosura de las decoracions. Y 'l vestuari de las primeras parts sigué una exhibició de anacronismes del género rich.

L' ópera de 'n Verdi es una de las més fluixas del seu repertori. Representa una transició entre 'l género melódich que avans cultivava y 'l género modern en que després tant havia de brillar ab obras com *Aida* y altres que han anat venint. Tractantse de 'n Verdi no 's pot dir que 'l *D. Carlo* sigui un *quiero y no puedo*. Més aviat es un *puedo y no quiero*.... Importa consignar en abono de aquesta apreciació que 'l públich de aquell temps la va trobar una mica massa adelantada. En cambi, al públich de avuy li sembla un bon tros massa endarrerida.

Los actes segon y tercer (lo primer se suprimeix) siguen escoltats sense fatiga, pero ab marcada fredor, y aixó que 'l final del tercer val la pena. El geni del compositor lombardo no 's deixa conéixer fins á partir del acte quart. Allá apareix ab totas las sévas qualitats, descollant entre ellas lo coneixement del públich. L' aria de Felip II, lo duo d' aquest y l' Inquisidor, la romansa del barítono, en lo quart acte, y en lo següent y últim la romansa de la *mezzo soprano* y la pregaria de Isabel, son las pessas que més va aplaudir la concurrència, seduhida per la claretat de la melodia y la intenasitat del sentiment que revelan.

La execució sigué molt cuidada. La Srta. Bordialba 's mostra l' artista de sempre, fent gala de sa veu ben timbrada y fresca y de son excelent istil de cant; la Sra. Borlinetto executá ab acert y domini de l' escena las situacions dramáticas en que intervé; lo tenor Sigaldi, encare que visiblement cohibit, ens deixá sentir una veu excelent que li promet un porvenir brillant, quan l' emplehí en óperas que domini millor: lo barítono Kaschmann es un artista en tota la extensió de la paraula: cantá tota la séva part ab ple domini de sas facultats y féu una escena de la mort que aixecá al públich; y finalment, lo baix Sr. Navarrini, dotat de una veu potent, feu un Felip II, que no hi havia més que demanar.

Coros y orquesta molt ajustats, sobre tot l' última conchuhida ab acert pel mestre Ferrari.

* * *

Per ahir, dijous, estava anunciada la primera representació del *Orfeo* de Gluck, al qual seguirá *La Gioconda* pera debut de la Theodorini, artista tan volguda del públich de Barcelona.

NOVEDATS

Los dos pilletes es un melodrama interessant com els que mes pujan serho. Lo seu autor Decourcelle coneix el género y sab tractarlo com correspon pera treure'n un gran partit. Comensa per desarrollar la trama ab molta claretat, realsantla ab un sens fi de situacions d' efecte segur, si no totas novas (perque no hi ha res com el género melodramátich qu' estiga tan exposat á repeticións) magníficament preparadas per despertar l' emoció del espectador.

Aixís se compren l' éxit universal de *Los dos pilletes*: á Fransa, á Italia, á Inglaterra, á América s' está representant per centenars de vegadas. Tot induheix á creure que alcansará aquí á Espanya igual fortuna.

Lo Sr. Ensenyat l' ha traduhit ab acert y 'l Sr. Cepillo l' ha posat en escena ab carinyo. En son desempenyo s' hi distingeixen las Sras. Bardo, Colóm y Rojas, las senyoretas Valdivia y Pardo, que fan dos *trinxeraires* de primera, y 'ls Srs. Cepillo, que s' ha encarregat de un paper secundari, Muñoz, Raso, Colóm y Rausell.

Las decoracions del Sr. Moragas son de molt bon efecte, en especial la que representa una esclusa del Sena, que 'l públich va aplaudir ab entussiasme.

Tot dona á creure que tenim melodrama per molt temps.

En lo próxim número donarém á coneixer en forma gráfica, algunas de las situacions mes pintorescas é interessants.

CATALUNYA

L' obreta *Clases especiales*, de 'n Jackson Veyán recorda

la joguina *Sebastián Pulido* del mateix autor, estrenada deu anys enrera en lo mateix teatro per la Sra. Alverá. L' autor n' ha fet una sarsuela, encarregantse de posarhi música 'l mestre Rubio.

Aixís adornada ha guanyat bastant, com ho demostrá 'l públich ab sas continuas riallas.

Respecte á la música se demaná la repetició de un *couplet ballable*, que executa molt bé la Srta. López y de un duo cómich també *ballable*. Se distingiren en lo desempenyo, además de l' aludida, las Sras. Garcia y Ruiz y 'ls senyors Cerbón, León y Gallo.

En conjunt. *Clases especiales* sense ser una producció de la importancia de altrás obras que avuy figuran en lo cartell de *Eldorado*, cunpleix lo seu objecte, proporcionant al espectador un rato molt agradable.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Res de nou.

Al *Principal* s' han donat algunas audicions del micrófono Wettini.

A *Romea* s' está preparant l' estreno de la comedia *A costellas del gendre*, del Sr. Colomer, que segons s' anuncia tindrà efecte la senmana próxima.

Al *Tivoli* continuan ab éxit las representacions de l' opereta *Flor de té*, cada nit mes aplaudida.

Y finalment al *Teatro Granvia*, en Montero va celebrar lo seu benefici, veyentse 'l teatro molt concorregut de un públich simpátich que va prodigarli 'ls seus aplausos.

N. N. N.

COSAS MÉVAS

Tres son las cosas qu' en lo mon me causan emoció més intensa:

Una posta de sol, en la tardó á montanya,
de nuvolada encesa;
la Quinta Sinfonía de Beethoven,
tocada á gran orquesta;
y una mirada ardenta, apassionada,
d' una rossa ab ulls negres.

Perque li vas dir—¿m' estimas?
y 't va contestar que no,
l' has olvidada per sempre....
¿si que l' estimavas poch!
L' haguessis volgut de serio,
guardarías son recort
en un reconet de l' ánima.
Farias lo que faig jo
ab la dona més esquiva
y més ingrata del món.

La vull tal com es; extranya y variable
ab sos ulls de foch, ab son cor de gél.
Plena de tresors, plena de defectes;
la vull tal com es.

¿La voldría tant, si 's mostrés sumissa,
tota perfeccions, tota humilitat?
Si ella m' estimés tal com jo l' estimo
¿la voldría tant?

En la soletat
de mas nits en calma,
lo meu cor gelós
comensa de bátrer.
Lluyta per fugir
del meu pit y anarse'n
á la soletat
de tas nits en calma.
En ton cast lletet
vol sorpendre't l' ánima
per saber si dorms
ó resas ó parlas....
Si pensas en mi
ó bé ab algún altre.

—Problemas intrincats el cap m' abrusan
y no estich per tú, nena.

L' Almanach de La Esquilla se llegeix per tot arréu

CONSECUENCIAS DE LA CONTINUACIÓ DEL ESTIU

—¿Dos mil capas fetas y encare caló? | Nada! Aquí hi ha un sastre que fa dimissió!

—Que 'n deu vendre pocas de castanyas!...
—¡Y tall!... Si aixó va seguint aixís, me posaré á vendre gelats.

No 'm demanis avuy paraulas dolsas;
parlém de cosas sérias.
Deixémnos de sermons sense sustancia
y de fútils conversas.
Meditém gravement sobre 'ls misteris
de las causas eternas.—
(De cop m' he vist lligat entre sos brassos,
y sa hermosa boqueta
he sentit apretar contra 'ls méus llabis
ab efusió violenta.)
¡El bés primer que rebo de la dona
á qui estimo de veras!
Ja he trobat solució á totas las causas,
misteris y problemas.

—
¿Tenint sanch en las venas
y forsa en el cervell,
—tot sol me preguntava—
per qué haig de sé impotent?
¿Per qué se 'm resisteixen
á ser posats en vers
y á sortir de ma boca
ab frases eloqüents,
els planys de la mev' ánima,
els sospirs del cor méu?...
Y al punt me van respondre:
—Per qué no pensas rés;
per qué 't faltan ideas
y 't sobran sentiments.
¡Per qué l' estimas massa!
Vet'ho aquí 'l perquè.

—
Sempre está pentinantse y preguntantme:
—Bé, ¿t' agrada aquest cap?—
Jo aixeco 'ls ulls, li miro el front y ab sorna
contesto—No está mal—
(Pero penso, entre mí: Més que de fora,
de dintre te l' haurias d' arreglar.)

MAYET.

Ja ha sortit l' *Almanach de L' ESQUELLA DE LA TORRATXA*. Com cada any per no dir aquest mes que 'ls altres, 'l públich s' ha disputat ab empenyo la tirada que ha sigut numerosíssima.

Res pot satisfernos tant com aqueixa predilecció de que es objecte una publicació á la qual contribueixen tants y tan bons amichs nostres, escriptors y artistas ab los fruyts sabrosos de la seva inteligencia. A ells mes que á nosaltres se deu l' éxit brillant del *Almanach*. Acceptin lo testimoni del nostre agraïment.

Conservant la mateixa forma de llibre que ha tingut fins ara, y enquadernat en una rica cuberta tirada al cromo, en sas 192 páginas, conté traballs en prosa y en vers de tots los géneros suscrits per 146 firmas y uns 300 grabats també variadíssims deguts á 85 artistas de Catalunya y de fora. Per la nostra part hem procurat millorar lo paper y l' impressió, á fi de que l' álbun que forma aquest be de Déu de traballs exquisits, siga, en la proporció de nostres possibilitats y del ínfim preu de una pesseta que costa, digne dels escriptors y artistas que 'ns han favoregut, en obsequi principalment del públich de qui rebém lo principal estímulo, y á qui en cambi procurém dedicar tots los nostres esforços.

Lo general Weyler va arribar dimars á Barcelona. Després de consignar que la nostra ciutat va rebre al *casí*-pacificador de Cuba ab una cortesia y respecte, que distan algun tant de aquell entusiasme fre-

L' Almanach de La Esquilla sorprén per sa baratura

UN POMET DE ROSAS

—Vaja noys, anem depressa, que avuy al desembarcadero de la Pau, expliquen els *valerianats*.

Una qüestió artística s'està debatent en alguns periòdichs, respecte á la facilitat ab que desapareixen d'Espanya las mes preuhasdas joyas d'art, per anar á enriquir los Museos y las coleccions del extranger.

Lo mal es tant vell, que tot remey avuy casi arribaría tart.

Lo Sr. Lázaro, Director de *La España moderna*, en una excursió que está realisant per las catedrals, é iglesias al objecte d'estudiar l'art gòtich, ne conta algunas de bonas.

Hi ha qui ven objectes de inapreciable valor artístich destinant lo producte á emblanquinar la pedra picada. Hi ha qui després de feta una venta y cobrar l'import, no sab que fer dels quartos. A la catedral de Palencia han sigut enagenadas dos arquillas de un mérit extraordinari, invertint las sis mil pessetas que se'n varen treure en recompondre l'orga qu'estava destrempada. A la d'Astorga s'han pulit los frontals y 'ls tapisos qu'eran famosos per contribuir á l'edificació de un palau episcopal qu'es una extravagancia arquitectónica.

Pero lo mes gros es lo que diu després y que nosaltres aném á reproduhir textualment sense traduhirho:

«...hace bien poco, se ha vendido en una

iglesia cuyo nombre tengo el compromiso de callar, una custodia dorada de Enrique Arte, *por su peso en plata más ochenta y cinco duros* y el objeto de la venta es encargar con el total otra custodia mucho mas aparatosa.... de plata Meneses.»

Vegin si no tenía rahó en Ruiz Zorrilla, quan, á arrel de la revolució de Setembre tractá de incautar-se dels tresors artístichs acumulats en las iglesias d'Espanya, 'ls quals per l'ignorancia, quan no per la codicia dels seus custodis, están sempre en perill de desapareixer.

Si s'hagués complert aquella disposició que costá la vida al gobernador de Burgos, tota aquella ri-

Frescas, de tons delicats,
encantadoras, divinas....
Aixó sí, lectors sensats,
¡molt cuydado ab las espinas!

nétich ab que 'l vejé partir quan tothom esperava d'ell una rápida terminació de la guerra, no 'ns cal afegir res mes.

Calli, donchs, la ploma y parli la fotografia.

En lo present número trobarán los nostres lectors algunas instantáneas que reproduheixen al viu los principals aspectes del succés.

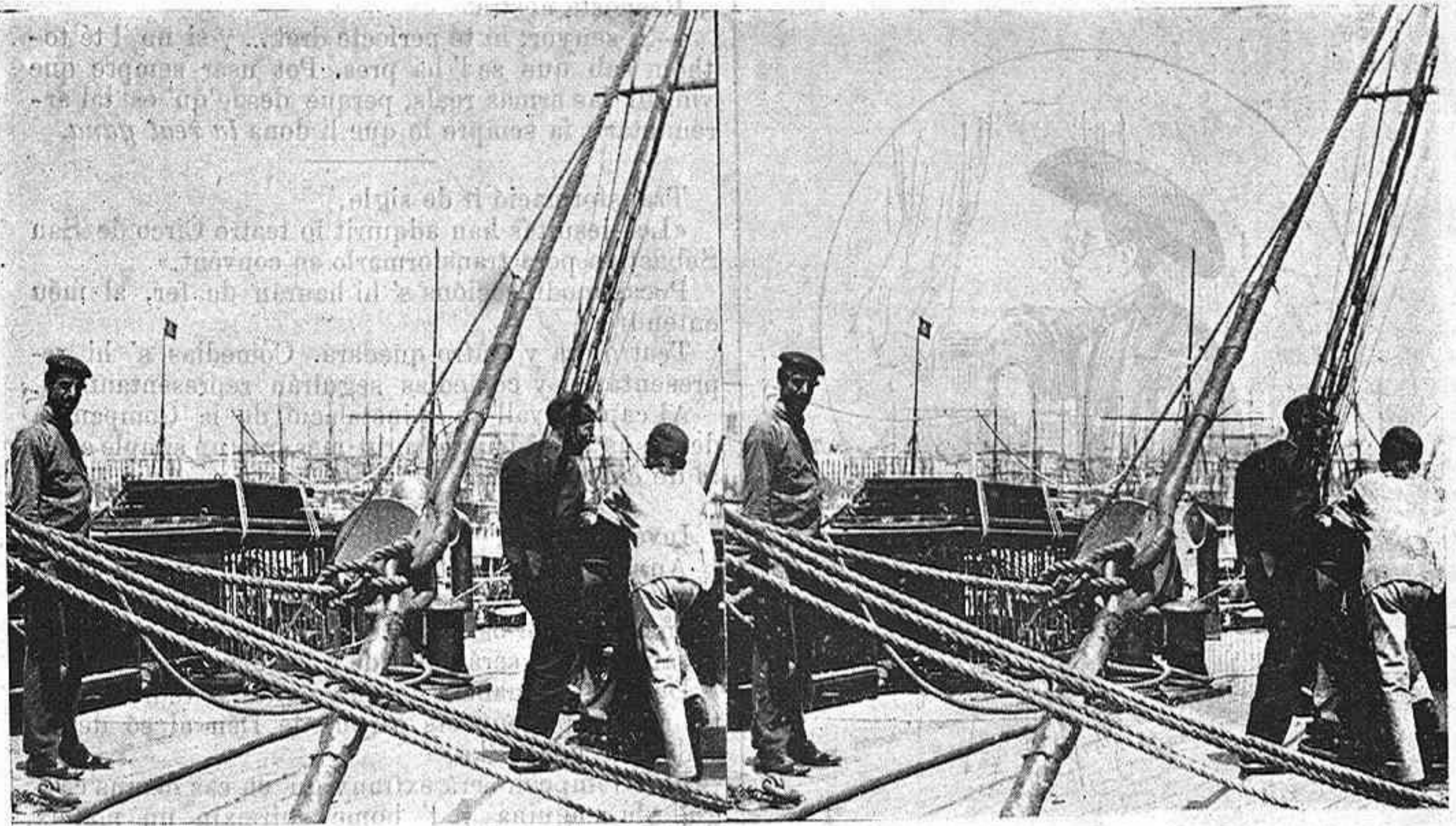
Y á propòsit de l'arribada de 'n Weyler.

Es inútil consignar que molts estudiants varen fer festa. ¿Quan, per mica que s'hi pugan agafar, deixan de ferne 'ls nostres escolars.

Un d'ells que cursa Farmacia, deya á uns seus companys de classe:

L' Almanach de La Esquilla admira per la seva esplendidés

L' ESTEREÓSCOP DE «LA ESQUELLA»

(Fot. Rus.)

Gent de à bordo.

quesa brillaria avuy en los Museos nacionals y al extranger no 's diria de nosaltres lo que avuy pot dirse:

—Lo poble espanyol qu' enageña los primors artistichs dels seus antepassats si quan va produhirlos era un poble admirable, avuy al despèndrese'n ab tanta despreocupació demostra ser un poble de bárbaros y de ignorants.

Lo *Brusi* s' ha fet digne de una fulla... de carabassera, que acostuman á ser molt grossas.

Parla del concert donat al *Lírich* lo diumenje á la tarde, ahont va repetir-se 'l poema sinfónich de Ricart Strauss, *D. Juan*, y díu á la lletra:

«Muchos, y en el número nos contamos (*per supuesto*) vieron con gusto la supresión en los programas que se repartían en el teatro, de la ilustración ó comentario literario del poema, por parecerles una descripción de un sensualismo demasiado subido para que pudiera ponerse impunemente en manos de toda clase de personas.»

Pero, Sr. crítich; ¿y la música del *D. Juan*, tan admirablement casada ab la lletra ¿no ho es també, per ventura, de un *sensualismo demasiado subido*?

Aixó de voler moralisar á *D. Juan Tenorio* ¡qué volen que 'l digui! se 'm figura un empenyo arxi-ridícul. O será sempre 'l burlador de donzellas, l' insaciable *gourmet* de carn femenina, ó deixará de ser *D. Juan Tenorio*, tant si s' expressa de paraula com per medi de la música.

Y ara que hi penso.

Casi 'ns hem de felicitar de que al venir á Barcelona 'l mestre Strauss ja no sigúes governador el Sr. *Enojoso*.

D' altra manera 'ls senyors de la *Fulla* eran capassos de ferlo agafar y portarlo á Montjuich, com á enemich de la moralitat.

Y fins per anarquista l' haurían fet passar si tant convenia. ¿No va dir el mateix *Brusi* que á Alema-

nia anomenavan al mestre Strauss el *anarquista* de la música?

He rebut una carta conmovedora de un dependent de botiga de comestibles, demanantme que LA ESQUELLA apoyi la seva pretensió de fer festa 'ls diumenjes á la tarde.

«¿No li sembla—'m diu—que després d' estar set dies esclavisats dintre de la botiga, respirant l' atmósfera dels formatjes y la pudó dels greixums com el llart, la cansalada, y un sens fi d' articles análechs, se mereixen poder tirar *una cana al aire* y respirar la brisa agradable de la Rambla 'l que fá 'ls vuit?»

Després de rectificar lo compte del dependent manifestantli que, si no vaig equivocac, la senmana conta set dies y no vuit com ell suposa, no tinch inconvenient en acullir com á molt justa la seva demanda.

Los mateixos amos de las tendas entench que tenen de guanyarhi. Poguent sortir los seus dependents, encare que no mes siga mitj dia, á treures el baf del formatje y del greix, estarán molt mes aixebibits el resto de la senmana per tirar piropos á las raspetas, captantse la seva assiduitat, ab lo qual el negoci sempre 'n val mes.

Y aixís se demostrará alló que diu l' Evangeli (si no m' equivoco): «Las bonas accions troban sempre la *deguda recompensa*.»

La Junta del Hospital de Tarragona, propietaria del *Teatro Principal* de aquella ciutat, ha rescindit la contracta ab l' empresari per haver aquest posat en escena 'l drama *Juan José*. La mateixa Junta l' any passat va prohibir la representació de *Terra baixa*.

Ella troba que aquestas produccions son immorals y per lo vist els senyors de aquella Junta constitueixen una especie de Congregació del Indice de la Iglesia católica, apostólica, *tarragonina*.

No s' olviden de L' Almanach de La Esquilla

UN CAPELLÀ SOL

—Me 'n vaig á Parcelona á buscar una criada, porque al poble no hi ha cap xicota que 'm vulgui servir.

Me sembla á mí que lo que haurían de procurar que fos ben *moral* es el caldo que se serveix als malalts de aquell assilo benéfich. Tot lo demés es ficar-se en *comedias* ó en *llibres de caballeria*, privant al Hospital dels ingressos que reportaria 'l Teatro, no contrariant las corrents del gust del públich, que agradantli obras per l' istil de las de 'n Dicenta y en Guimerá, no serán may tan depravadas com certas moixigaterías que redundan en detriment dels pobres.

La idea del Hospital pera 'ls ferits de la Industria segueix endavant. La comissió nombrada en lo memorable dinar Marial, posada de acort ab la Junta de *Amichs dels Pobres* prossegueix ab activitat los traballs necessaris.

No han de passar molts días sense qu' estigan trassats los planos del edifici, dels quals n' está encarregat lo distingit arquitecto D. Joseph Torres Argullol. Després s' empenarán las gestions per acabar de reunir los fondos indispensables y ja veurán com la benéfica Barcelona, sempre amiga de la gent treballadora, responderá dignament á las inteligents y zelosas iniciativas dels propulsors de una idea tan hermosa.

Llegeixo:

«Se ha dispuesto que se coloque nuevamente en el campo de la escuela práctica de artillería un monjon que desapareció á consecuencia de las recientes avenidas del Besós.»

De manera que l riu Besós va emportarse'n una fita dels militars.

¿Saben que trobo molt extrany que no 'l passin pel concell de guerra?

S' extranya un periódich de que en alguns oficis impresos que circula l' arrendatari de las contribucions s' hi veja un sello ab las armas reals com en los documents oficials.

Y pregunta:

—¿Te dret aquell particular á usar tal sello?

Resposta nostra:

—Si senyor: hi té perfecte dret... y si no 'l té tothom sab que se l' ha pres. Pot usar sempre que vulgui las armas reals, porque desde qu' es tal arrendatari, fa sempre lo que li dona *la real gana*.

Transformació ff de sigle.

«Los jesuitas han adquirit lo teatro Circo de San Sebastián pera transformarlo en convent.»

Pocas modificacions s' hi haurán de fer, al méu entendre.

Teatro era y teatro quedarà. Comedias s' hi representavan y comedias seguirán representants'hi.

Al cap-d' avall ab la instalació de la Companya de Jesús no hi haurá hagut mes que un simple cambi de *companyia*.

Invenció nova.

Aquellas maquinetas de fer música que 'ls suissos acostuman á posar á las cadiras y tamborets, de tal manera que baix la pressió del que s' hi asséu 's posan á tocar, será aplicada á las bicicletas.

De aquesta manera no será extrany veure ciclistas rodant per aquests carrers de Déu al só de un walt ó de una polka.

Pero tampoch será extrany qu' en cas de una cayguda la máquina y l' home sufreixin un mateix fracás.

En efecte: l' una y l' altre, per igual motiu y á un mateix temps se podrán rompre *l' os de la música*.

Espigolo en un periódich extranger:

Un inglés explorador de una recóndita comarca africana, va caure en poder dels salvatjes, y 'l rey de la tribu, va dirli:

—Acóstat, no tingas por.

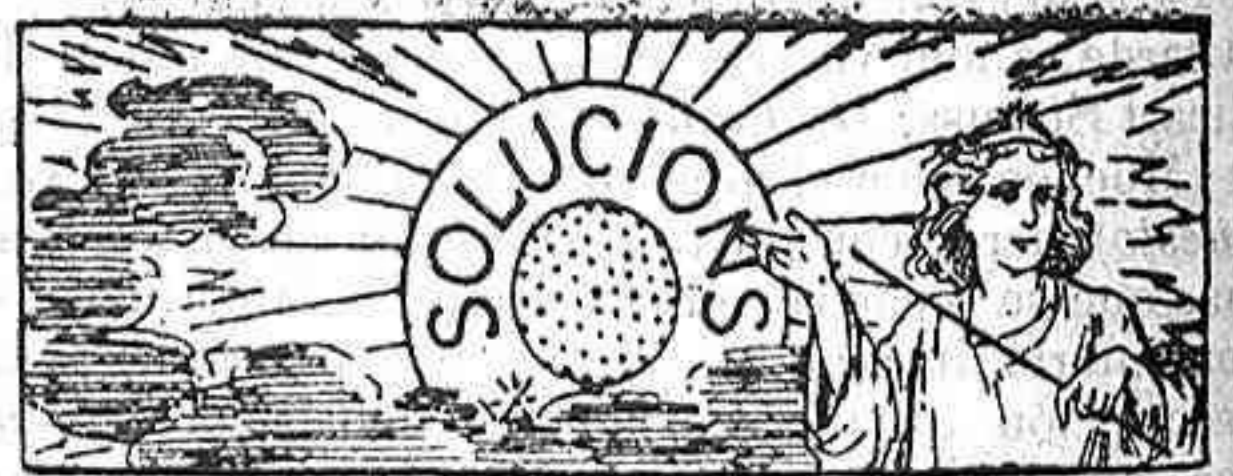
Lo passatjer li preguntá:

—¿Me coneixes?

—Ja ho crech, borrango.

—A veure, donchs ¿quí soch jo?

—¿Quí ets?—va dir lo salvatje.—Ets el meu esmorzar.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—*Des-se-gui-de-ta*.

2.ª ID. 2.ª—*Si-la*.

3.ª ENDAVINALLA.—*La Uetra F*.

4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La Sardana*.

5.ª BALDUF NUMÉRICA.—*Anglés*.

6.ª CONVERSA.—*Aca*.

7.ª GEROGLÍFICH.—*A punta de dia*.

Obra nueva del eminente novelista

B. Pérez Galdós

EL ABUELO

(NOVELA EN CINCO JORNADAS)

Un tomo 8.º de 424 páginas Ptas. **3.**

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

ALMANACH DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

pera 1898

HA SORTIT

Escrit per

Aguileta.—Aguiló y Fuster (Mariano). — Alacseal (Virgili de).—Albert (Emili).—Alemany (Xavier).—Alfonso (Carlos de). — Alsina y Clós (Simón).—Andrés (V).—Antón del Singlot.—Armengol de Badia (Agnés).—Artigayre (Quim).—Badia (M).—Barbany (J.).—Bartrina (F.).—Baucells Prat (J.).—Benages (Eussebi).—Bernis (J. M.).—Bertrán de la Serra (J.).—Bo y Barato (J.).—Bonafé (Matias).—Bonavia (Salvador).—Bori y Fontestá (A.).—Bruguer Caner (J.).—Burgas (J.).—Callicó (Lluís C.).—Cana (Félix).—Candor Salamé.—Carreras P. (F.).—Carreras (Pere).—Casaranyas.—Castellet Pont (J.).—Casas (J.).—Celesta.—Coll y Britapaja (J.).—Comas (Francesch).—Coroleu (Joseph).—Delfi (Fidel).—Deu (A.).—Dou (Emma).—Ducet (Domingo).—Durban (J.).—Ego Sum.—Epigramátich.—Fantástich.—Felions Petit.—Ferrer B. (J.).—Figueras Ribot (F.).—Follet.—Font (A.).—Forguerón (Pepeta).—Gadea Mira (J.).—García A. (F.).—Gatell (P.).—Gavires (J. F.).—Gili (Nemesi).—Gonnella poétich.—Gonzalez Murciano (J.).—Gras (N.).—Gras y Elias (F.).—Güell y Mercadar (J.).—Gumá (C.).—Home dels nassos (L').—Ilime Trebla.—Jeph de Jepsus.—Juliá Pous (A.).—Jumera.—Labarta (Lluís).—Llei (Ramón).—Llenas (F.).—Llimoner (A.).—March (A.).—Masquet Rascle (M.).—Massip (R.).—Matheu Fornells (F.).—Mayet.—Mestres (Apeles).—Millá (Lluís).—Miralles (J.).—Molas y Casas (Joan).—Montané (J. C.).—Morera (Magi).—Nani (B.).—Novellas de Molins (J.).—Oller (Narcis).—Omar y Barrera (Claudi).—Orga (Japet de l').—P. del O.—P. K.—Pagés y Cubinyá (J.).—Palau (S. del).—Panxeta (Pepet).—Pedrivi (J.).—Pepet de l' Ala.—Peret de Gracia.—Pomés (Ramón).—Pons y Massaveu (Joan).—Pons (Rosendo).—Pont y Espasa (J.).—Puig Cassanyas (J.).—Pujadas Truch (J.).—Pujés (M.).—Pujol (R.).—Quimet.—R. T.—Rahola (Frederich).—Rahola (Victor).—Ramilles (V.).—Ramón (Jaume).—Ramón (Ramón).—Raresa (G.).—Redacció de l' Esquella.—Redem-

HA SORTIT

bach (C. G.).—Ribas (J. M.).—Riera y Bertrán (J.).—Rius y Vidal (Angel).—Roca y Roca (Joseph).—Roger Sabré (F.).—Ro-selló (Joseph).—Roure (Conrat).—Russinyol (S.).—Salvador (Lluís G.).—Salleutag (J.).—Sanch de Cargol.—Sanmartín y Aguirre (J. F.).—Santamaría y Vinyals (J.).—Solá (Andreu).—Soler (I.).—Soler y Miquel (J.).—Sosso.—Staramsa (J.).—Stating.—Surinyach Baell (Ramón).—Surinyach Senties (R.).—Tarrida (V.).—Tasso Serra (Torquato).—Tomás Salvany (Joan).—Torné (J. A.).—Ubach y Vinyeta (F.).—Vendrellench (Un A.).—Via (Joan).—Vidal Valenciano (E.).—Vidal (Romualdo).—Vilaret (E.).—Vilaseca (Joan).—Ximeno Planas (J.).—Ximus (Saldoni).

Ilustrat per

Alegret (J.).—Azpiazu (S.).—Atché (R.).—Balasch (M.).—Balenyá (J.).—Blanco Coris (J.).—Borrás Solanas (J.).—Buil (V.).—Cabrinety (J.).—Campeny (J.).—Campmany (A.).—Campuzano (T.).—Canals (J.).—Canellas (J.).—Cardunets (A.).—Casas (Ramón).—Castillo (M.).—Cornet (J.).—Cubells (A.).—Cuchy (J.).—Cuevas (J.).—Diéguez (J.).—Echena (J.).—Ensenyat (L.).—Eriz (P.).—Escuder (R.).—Fabrés (Antoni).—Fló (F.).—Foix (Mariano).—Francesca (T. dalla).—Franquet (S.).—Gili Roig (B.).—Glandario.—Gómez Soler (F.).—Güell (H.).—Huertas (A.).—Jardó (E.).—Juliana (J.).—Junyent (S.).—Labarta (Ll.).—Lezcano (A.).—Llovera (J.).—Marqués (J. M.ª).—Massó (J.).—Mestres (Apeles).—Mestres (J.).—Miró (J.).—Moliné (M.).—Montserrat (J.).—Navarrete (J.).—Negro (J.).—Nyssen (Teresa).—Padrós (A.).—Pascó (J.).—Pellicer (Carlos).—Pellicer (J. Lluís).—Pellicer Montseny (J.).—Pons (Angel).—Prieto (F.).—Radombach (C.).—Raurich (N.).—Rebarter Gasulla (J.).—Riera Molins (R.).—Roca (L.).—Rojas.—Saenz (P.).—Sala (J.).—Sans (Pere).—Sans Castanyo (F.).—Sardá (F.).—Serra (Enrich).—Senyás (Eva).—Solá (Andreu).—Soler y Roviroso (F.).—Triadó (J.).—Tussell (S.).—Urgell (Modest).—Urgell (Ricart).—Urgellés (Félix).—Valls (J.).—Vázquez (N.).—Anónims.—Fotografías Direc:as: Bauchy (E.).—Napoleón.—Rus (F.).

Un elegant volúm, magníficament imprés, ab una artística cuberta en colors.

● **Preu: UNA pesseta** ●

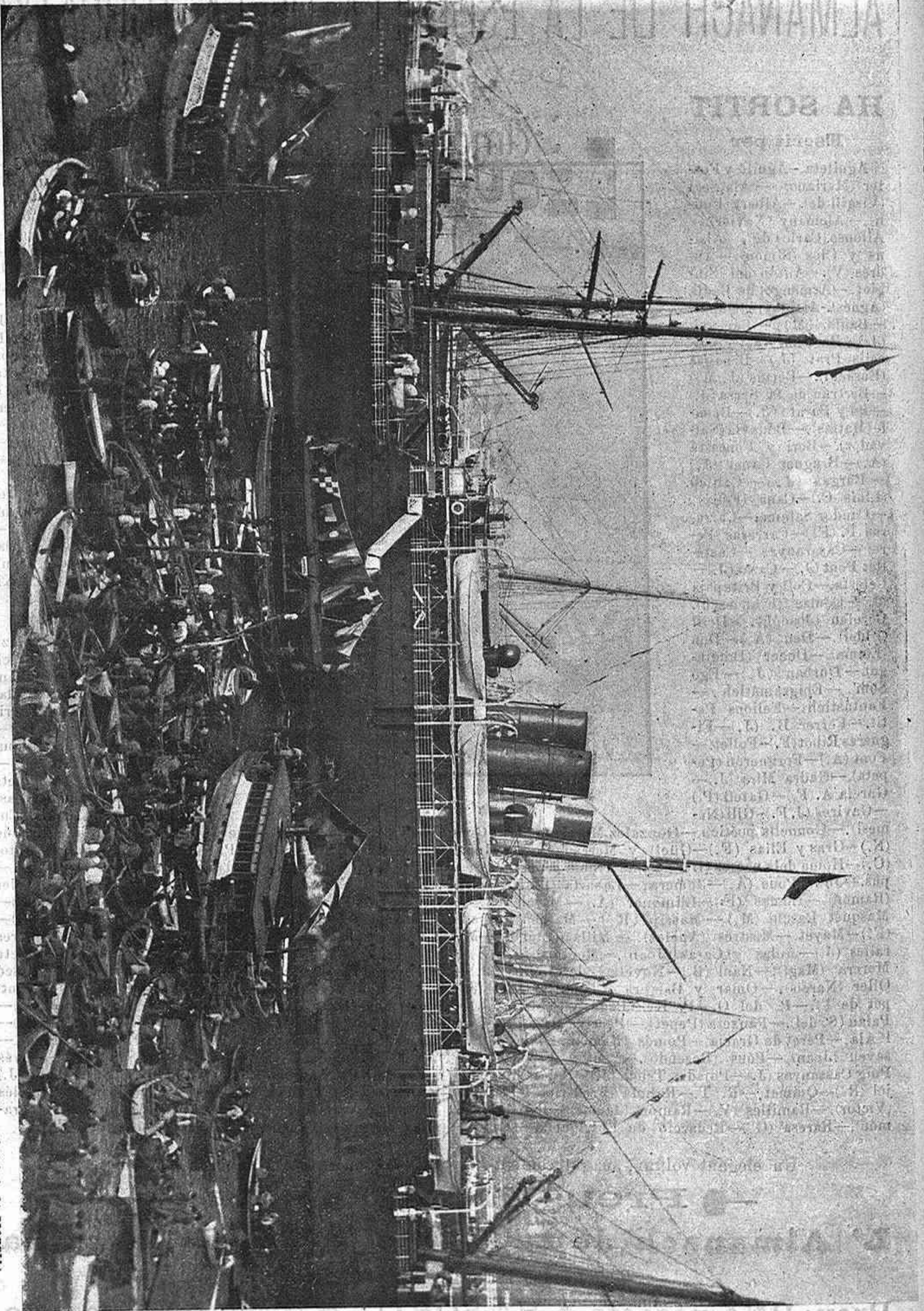
L' Almanach de la Esquella de la Torratxa

ES LO PRIMER D' ESPANYA

Preu: UNA pesseta ♦ HA SORTIT ♦ Preu: UNA pesseta

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20. Barcelona, la rebrá á volta de correu. franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se ls otorgan rebaixas.

ARRIBADA DEL GENERAL WEYLHER A BARCELONA

Lo trasatlántich Montserrat moments després de donar fondo.

(Inst. RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA.

NOTA.—Totom que vixx ahuntit d'altres oras, tansim l'import en llibres del cine Mitón, e de en sellos de franquia al editor, anant l'obra, l'entregant, la rebre e nota de correu, frans de port. No responen d'erreres, ni entons, a més l'el port d'entregat. Als corresponen de la casa, en la entrega, n'abaxen.